

84. ஆனந்த மாலை

(ஆசிரியவிருத்தம்)

* பண்: பழம்பஞ்சுரம் (சங்கராபரணம்)

திருச்சிற்றம்பலம்

*முத்தா முத்தி தரவல்ல—என்னும் தேவாரப் பண்; திருவாசகம் ஆனந்த மாலையைத் தழுவினது.

Devaram

திருவாலங்காடு (Sundarar)

முத்தா முத்தி தரவல்ல

முகிழ்மென் முலையாள் உமைபங்கா

சித்தா சித்தித் திறங்காட்டுஞ்

சிவனே தேவர் சிங்கமே

பத்தா பத்தர் பலர்போற்றும்

பரமா பழைய னூர்மேய

அத்தா ஆலங் காடாடன்

னடியார்க் கடியேன் ஆவேனே

சுவாமிகள் , சங்கிலியாரைப் பிரிந்து திருவொற்றியூரை நீங்கியதால் இரு கண்களையும் இழந்து , வழிப்போவோர் வழி காட்ட , திருவெண்பாக்கம் சென்று தொழுது , பெருமான் அரு ளால் ஊன்றுகோல் பெற்று , பழையனூருழைச் சென்று , காரைக் காலம்மையார் தலையால் நடந்த தலம் என்று திருவாலங் காட்டை மிதியாது அதன் அயலில் நின்று பாடியருளியது இத் திருப்பதிகம் .
குறிப்பு : இத்திருப்பதிகம் , திருவாரூரில் உள்ள அடியவர் திருக் கூட்டத்தை அகன்று நின்ற நிலையை நினைந்து , அதனை விரையச் சென்று அடையவிரும்பி அருளிச்செய்தது .

Tiruvachagam

திருவாசகம்-ஆனந்த மாலை (Manikavasagar)

மின்னே ரனைய பூங்கழல்க

ளடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்

பொன்னே ரனைய மலர்கொண்டு

போற்றா நின்றார் அமரரெல்லாம்

கன்னே ரனைய மனக்கடையாய்க்

கழிப்புண் டவலக் கடல்வீழ்ந்த

என்னே ரனையேன் இனியுன்னைக்

கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே.

சிவாநுபவ விருப்பம்

`ஆனந்தத்தை வேண்டும் பாமாலை ஆனந்த மாலை' என்க. `ஆனந்தமாவது சிவானந்தமே' என்பது வெளிப்படை. `சிவாநுபவ விருப்பம்' என்னும் முன்னோர் குறிப்பும் இதுவேயாதல் அறிக. `மாலை' என்றமையால், பத்துத் திருப்பாட்டுக்களேனும் இதன்கண் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது காணப்படுபவை ஏழு திருப்பாட்டுக்களே. இவை அனைத்தும் அறுசீரடி விருத்தங்கள். இது, தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதே பதிப்புக்களில் காணப்படுவது.

Ramana Sannidhi Murai

908. நலியா நின்றேன் நல்லுயிர்த்
நஞ்சுண் டாற்போல் உயங்கிப்போய்
மெலியா நின்றேன் வேங்கடவா
வீத சோகா நின்னடியார்
சலியாது என்றும் தவஞ்செய்யக்
கண்டும் அவஞ்செய் சதிகாரக்
கலியேன் உன்தன் சிவானந்தக்
கடல்வாய் என்றோ கலப்பதுவே. 1
909. நல்லார் எல்லா நின்னருளால்
ஞான னந்தம் துய்ப்பாரா
நில்லா தவற்றை நிலையினவா
நெஞ்சால் நினைந்து வேங்கடவா
கல்லாப் பொல்லேன் மோகாந்த
காரக் கடல்வாய்க் கலங்கினேன்
அல்லாப் பொழிந்து உன் சிவாநுபவம்
அடையும் படிநீ அருள்வாயே. 2
910. பிடியா நின்றார் வெம்பிறவிப்
பீழை முற்றும் பிரிந்தோடக்
கடியா நின்ற கதிரொளியே
கழல்வேங் கடவா கண்ணோடிக்
குடியோடு என்னைக் குறிக்கொண்டாய்
குணுங்கர் நாயாக் குலைவேனோ
முடியா முதலா முழுமோன
வெளியாய் ஒழிய முன்னுதியே. 3
911. புரையாளை போல் மதத்தால்
பொங்கி எழுந்த புலை நாயேன்
குரிசில் உடையாய் வேங்கடநின்
கோல விழியால் குணங்கெட்டேன்
வரிசை கெட்டேன் வதங்கெட்டேன்
மதியும் கெட்டேன் அடியோடும்
கிரிசை கெட்டு உன் கிளரடிக்கீழ்க்
கிடப்பது என்றோ கிட்டுவதே. 4
912. தூண்டா விளக்கே சுயஞ்ஜோதித்
தூரியச் சுடரே சுரும்புசுதிப்
பாண்டா மிழற்றும் பதரமனா
பாசத் தளையைப் பிறர்எல்லாம்
கீண்டார் எறிந்து நின்அருளால்
கிடைத்தாராக முக்திப்பேர்
ஆண்டாய் அடியேன் அறஅழுங்கல்
அடிகேள் அருளுக்கு அழகாமே. 5

913. உருவன்று அருவன்று உருஅருவன்று
 உளதன்று இலதன்று உள திலதன்று
 இருளன்று ஒளியன்று இருளொளியன்று
 எனநின்று ஒளிரும் வேங்கடவா
 தெருளின் உருவாம் திருவிழியால்
 அடியேன் சிந்தைத் தெருமரல்மாய்த்து
 அருள்தின் அமுது வார்கலிவாய்
 ஆடித் திளைக்க அருளுதியே. 6

914. யானே யானே இறையென்றார்
 இறுமாப் பழிய ஏகஇறை
 தானென்று எழுந்த ஸ்வயஞ்ஜோதித்
 (ஸ்)தம்ப உருவாம் வேங்கடவா
 யானென்று ஏதோ எழுந்ததனால்
 அன்றோ எளியேன் படும்பாடுஅவ்
 யானென் றதுநின் இணையடிவாய்
 இறந்தே போக இரங்குதியே. 7

915. பள்ளம் கருதும் பைம்புனல்போல்
 பரியுந் தெய்வப் பரங்கருணை
 வெள்ளந் தீனர் மேல்பாயும்
 விழியின் கடைசேர் வேங்கடவா
 உள்ளன்பு இல்லாது உடையேன்போல்
 உண்மை அடியா ரொடுங்குடிக்
 கள்ளம் புரிந்துஉன் கழல்புகநான்
 காதல் கூர்ந்தேன் கடையேனே. 8

916. நீளத் தொடர்ந்த வல்வினையின்
 நிகளத் தளையை மன்னுயிர்ப்பால்
 மீளத் தொடரா விதம்அறுக்கும்
 விழிவாள் வீர வேங்கடவா
 ஆளப் பெற்ற அடிநாயேன்
 அவலக் கடல்வீழ்ந்து அயலார்போல்
 மாளப் பெற்றால் மாணடிக்கு
 வள்ளால் அஃதோர் வசையன்றே. 9

917. முரன் முளரி யால்புரங்கண்
 முற்றக் கரைத்து முவுலகும்
 வீரங் கொண்ட வேளாகம்
 விழியால் கரைத்த வேங்கடவா
 வாரங் கொண்டுஉன் வார்கழல்வாய்
 மனத்தை வைத்த யானாம்கர்ப்
 பூரந் தன்னைப் பொங்கெரியாப்
 பொன்றக் கரைப்பாய் புண்ணியனே. 10